Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Kışkırtılan, azdırılan ırkçılığa, şovenizme karşı mücadeleye!

FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVRİM!

9

mayıs 2005 · 750.000 tl (kdv dahil)

İçindekiler

Kışkırtılan, azdırılan ırkçılığa, şovenizme karşı mücadeleye! 3

Soykırım sorumlularını lanetliyoruz! 10

24 Nisan'da Erivan'da olmak... 13

İşçiler; egemenlerin oyununa gelmeyin! 20

Sol içi şiddete hayır! 26

Devrim mücadelesi bir sıra neferini daha kaybetti... Mustafa yoldaşın anısını mücadelemizde yaşatacağız! 31

Kışkırtılan, azdırılan ırkçılığa, şovenizme karşı mücadeleye!

FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVRİM!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ırkçılığın, şovenizmin, milliyetçiliğin körüklendiği, azdırıldığı bir dönemden geçiyoruz. Irkçılık ve şovenizmin azdırılması hakim sınıf sözcülerinin "Avrupa Birliği yolunda olan Türkiye'nin demokratıkleştiğini", "insan hak ve özgürlüklerin yolunun açıldığını" belirttiklerini bir döneme denk düşüyor. Yaşananlar, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hüküm süren sistemin baskıcı özünü, devletin teröristliğini ve toplumun milliyetçilik ağusuyla zehirlenmeye çalışıldığının çarpıcı ifadeleri.

Hakim sınıf sözcülerinin "Türkiye'nin demokratik sosyal bir hukuk devleti" olduğu türünden gevezelikleri azdırılan ırkçı ve şoven saldırıların üzerini kapamaya yetmiyor.

Son aylarda yaşanan gelişmeler çok açık bir biçimde faşist TC devletinin muhalif olan insanlar üzerinde baskı ve şiddet uygulamakta, ağzı salyalı faşist güruhları koruyup kollamakta devam ettiğini göstermektedir.

Bu yıl Mersin'de yapılan Newroz kutlamaları sonrasında yaşları 12-15 arasında olan çocuklar provokasyon amaçlı olarak kendilerine yakmaları telkiniyle verilen bayrağı yere vurmaya başlaması ve bunun yazılı ve görsel medyada gösterilmesi ırkçılık ve şovenizmin kışkırtılmasına zemin hazırladı. Sahibinin sesi basın ve medyanın da "marifetiyle" "duyarlı" çevreler harekete geçirildi, "bayrak hassasiyeti" bahane edilerek ülkücü faşistler sokağa dökülerek çeşitli yerlere saldırdılar.

"Bayrak hassasiyeti" konusunda Genelkurmay da tavır takınarak "kanımızın son damlasına kadar savaşılacağını" dile getidi. Bu arada Genelkurmay açıklamasında "sözde vatandaşlar" söylemine yer verilerek Kürtler açık hedef gösterildi.

Genelkurmayın açıklaması şovenizmin yayılmasına önemli bir ivme kazandırdı. Evlere ve işyerlerine bayraklar asılmaya, çeşitli kurumlar, belediyeler bayrak dağıtmaya, "Bayrağına sahip çık!" gösterileri yapılmaya başlandı. RTÜK TV'lere, yayınlarda Türk bayrağı logosu konulmasını istedi. Bu istek televizyon kanalları tarafından yerine getirildi.

Bu arada ülkücü faşistlerin saldırıları İstanbul-Üsküdar, Eskişehir vb. yerlerde DEHAP binalarına yönelik olarak sürdü. 24 Mart'ta ÇHD ve İzmir barosu eski yöneticilerinden Av. Nedim Değirmenci bir grup faşistin saldırısına uğradı. Saldırganlar çıkarıldıkları mahkeme tarafından serbest bırakıldılar.

Ülkücü faşistlerin saldırı zincirine Konya'nın Çumra ilçesindeki saldırı eklendi. Çumra'da Kürtlerin oturduğu yere, "Kürtler defolun!" sloganıyla saldırdılar, kimi insanları dövdüler. vb. vb.

Geçtiğimiz dönemde azdırılan ırkçı ve şoven saldırılar Trabzon'da doruğa ulaştırıldı, linç girişimine vardırıldı. 6 Nisan 2005 tarihinde 5 TAYAD üyesi genç "Hapishanelerde Neler Oluyor? Bilmek Hakkımız" başlıklı bildiri dağıttılar. Bildiri dağıtımı sırasında örgütlü ülkücü faşist güçler, "PKK'lılar bayrak yakıyor" yaygarası ile peşlerine taktıkları çapulcularla bildiri dağıtanlara saldırdılar, linç etmek istediler. Polis dayak yiyen, öldürülmek istenenleri gözaltına alınıp tutukladılar. Linç girişiminde bulunanlar hakkında ise en ufak bir işlem yapılmadı. Bu olay "Türk usulü hukuk"un nasıl işlediğine güzel bir örnek oluşturuyordu.

Burjuva medya linç girişimine uğrayanları "suçlu" göstermeye çalıştı. Bil-

diri dağıtanlar, bildiri dağıtarak "provokasyon" yapıyor, "halkı tahrik ediyorlardı!" Oysa bu bildiri dağıtımı TAYAD üyelerinin Trabzon'da dağıttığı ilk bildiri değildi: İki yıldan beri F tipi hapishanelerde yaşanan tecrit ve ölüm oruçlarına ilişkin bildiri dağıtıyorlardı.

Kimi basın yayın organları linç girişimine karşı çıktılar. Ama hangi mantıkla? Bildiri dağıtanlar PKK'lı değildi!!! Yani bildiri dağıtanlar PKK'lı olsalar linç girişimi haklı olacaktı bunlara göre!

Ülkücü faşist güçler Trabzon'daki olayın ertesi günü Samsun'da da yine basın açıklaması yapmak isteyen TAYAD üyelerine saldırdılar.

Trabzon'daki olaydan iki gün sonra İstanbul Gazi Mahallesinde faşistler, Gazi Temel Haklar üyesi olan Esat Atmaca'yı bıçaklayarak katlettiler.

Ülkücü faşistler Adapazarı'nda da basın açıklaması yapmak isteyen TAYAD üyelerini linç etmek istediler.

İstanbul'da Emek Gençliği üyesi iki genç, faşistler tarafından kaçırılıyor, daha sonra polis –EMEP'lilerin baskısı sonucu–, ülkü ocağını basıp gençleri kurtarıyor.

Bu saldırılar sonr birkaç ay içinde yapılan saldırıların bir kaçı... Daha burada yazmadığımız bir dizi olay yaşandı, yaşanıyor. Devlet yetkililerinin bu saldırılar karşısındaki tavrı bu tür olayları en iyi halde sessizlikle geçiştirmek. Kimi hakim sınıf sözcüleri "milli hassasiyetlere" vurgu yaparak, açık bir biçimde saldırıya uğrayanları suçlayarak faşist saldırganlığa prim verdiler.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın "yargılamanın adil olmadığı" gerekçesiyle AİHM'ne yaptığı başvurunun karara bağlanması ve yargılamanın yeniden yapılması olasılığı ırkçılık ve şovenizmin kışkırtılmasında yeni unsur olarak piyasaya sürülüyor. Kitleler "Apo'nun cezasının azaltılacağı", "hapisten çıkarılacağı" vb. söylemlerle galeyana getirilmeye çalışılıyor, Abdullah Öcalan, PKK ve Kürt karşıtlığı kitlelere enjekte edilmeye, varolan tepki örgütlenmeye çalışılıyor. Önümüzdeki dönemde bu temelde belirli bir hareketlenme olacağını, Abdullah Öcalan'ın yeniden yargılanması olasılığının/durumunun alabildiğine kullanılacağı bekleniyor.

İKTİDAR DALAŞI...

Gelişmelerin gösterdiği gerçeklerden birisi ırkçılık ve şovenizmin bilinçli, planlı bir şekilde azdırıldığıdır. Milliyetçilik ağusuyla zehirlenmiş kesimler özellikle faşist MHP ve onun gençlik örgütleri önderliğinde Kürtlere, devrimcilere saldırtılmaktadır. Bu saldırıların tetiklenmesinde Kemalist-"laik" kesimlerin siyasi arenadaki sözcülerinin, ideolojik kemalistlerin ve özellikle Genelkurmayın –bayrak provokasyonunda çok açık olarak görüldüğü gibi– önemli bir payı vardır.

Kemalist - "laik" kesimlerin ırkçı,

şoven kışkırtıcılığının temelinde siyasal İslamın temsilcileri ile aralarındaki "iktidar dalaşı" temel faktörlerden birisidir.

Türkiye'de iktidar için dalaşan iki temel güçten birisi olan ordunun başını çektiği kemalist - "laik" bürokrat burjuvazi, anda elindeki gerçek iktidara talip olan ve giderek iktidar alanlarına daha fazla girmek isteyen siyasal islamı iktidar mücadelesinden düşürmek için bir dizi yola başvurmaktadır.

Kemalist kesim girdiği iktidar dalaşında demokrasiyi bir araç olarak kullanan, bir dizi liberal açılım süren; bu haliyle tutucu bürokrat burjuvazinin hakimiyetini kırmaya çalışan AKP hükümetinin gelişimini engelleme çabaları başarılı olamıyor. AKP ise dalaşı zamana yaymaya çalışıyor, çünkü zaman AKP'nin lehine işliyor.

Ordu merkezli "derin devlet" Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar hükümette kalarak bu mevkiye kendi adayını seçtirerek önemli bir başarı elde etmeyi amaçlayan AKP hükümetini seçimlerin yapılacağı 2006'ya kadar zayıflatmak ve hükümetten düşürmek istiyor. Ancak bunun demokratik yollarla yapılamadığı, darbelerin de tarihe karıştığı bir durumda ordu, iktidarını elinde tutmak ve AKP hükümetini yıkmak amacıyla bir dizi başka yola başvuruyor: Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşı yeniden tırmandırmak, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini çatışmalara çekerek ordunun inisiyatifini sağlamlaştırmak, Kürt sorunu üzerinden Türk milliyetçiliğini azdırmak, buna bağlı olarak kemalist-milliyetçi söyleme sahip partilerin AKP alternatifi partiler olarak iktidar için cilalanması... vs. vb. bu yolların bazıları. Bu çabalarla aynı döneme denk düşen AKP içinden kimi milletvekillerin birer-ikişer başka partilere transferi, AKP içindeki ANAP'ın eski kadrolarından bir bölümünün "yuvaya" dönmesi, AKP'nin çözülmesi çabalarına destek sunuyor.

Milliyetçiliğin, ırkçılığın, şovenizmin azdırılması, bu temelde saldırıların yoğunlaştırılması AKP hükümetinin hiç istemediği bir durum. Bu politika AKP hükümetini bir yandan "asayişi sağlayamama" yönünde yıpratıyor. Ama diğer yandan saldırgan milliyetçilik AB kapısında bekleyen Türkiye'nin iktidar partisi olarak AKP'nin misyonuna uygun değil. AKP milliyetçilik konusunda kendisinden daha ileride olan partilerle, örneğin MHP ile yarışacak durumda da değil...

KURTULUŞ DEVRİMDE!

Tüm bu gelişmelerden, hesap ve oynanan oyundan çıkarılacak en temel sonuç, faşist Türk hakim sınıflarının kendi iç dalaşlarının da bir sonucu olarak bilinçli biçimde gündeme sokulan ırkçı ve şoven gelişmenin yoksul kitlelerin burjuvazinin şu ya da bu kesiminin kuyruğuna takmaya, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin bir-

birlerine daha fazla düşürmeye, işçileri, emekçileri daha fazla bölüp parçalamaya, sınıfın kendi sorun ve taleplerinden uzaklaştırmaya hizmet etmektedir. Yine bu saldırılar sermaye sınıfının işçilerin, emekçilerin kazanılmış haklarının tırpanlama, özelleştirme, taşeronlaştırma, işçilerin emekçilerin yığınsal olarak işsizlik ordusunun kucağına atılması, reel ücretlerinin düşürülmesi... vb. saldırılarına perde görevi görmektedir. İşçi ve emekçiler kendi öznel sorunlarından uzaklaştırılmakta, hakim sınıfların iktidar dalaşlarında kullanılan birer araç haline dönüştürülmeye çalışılmaktadır.

Tüm bunlara "Dur!" denilmek, ırkçılığa ve şovenizmin azdırılmasına, çeşitli ulus ve milliyetten işçilerin, emekçilerin birbirlerine düşürülmesi çabalarına karşı mücadele etmek görevi omuzlarımızdadır. Özellikle Türk işçi ve emekçilerini yaratılmak istenen provokasyonlara karşı uyanık olmaya çağırmak, Kürt, Arap, Çerkez... ulusal kökeni ne olursa olsun diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kendi sınıf kardeşleri olduğu düşüncesini Türk işçi ve emekçileri arasında yaymak, halklar arasında, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında birliği, dayanışmayı yükseltmek görevdir.

Evet, kitleleri mücadeleye kazanmalıyız. Kitleleri halkların kardeşliği düşüncesi temelinde; saldırıların, provokasyonların planlayıcısı, uygulayıcısı faşist devletin yıkılması düşüncesi temelinde, faşizme karşı devrim mücadelesi temelinde seferber etmeli, örgütlemeli ve mücadeleye katmalıyız! Çünkü bu sömürücü sistemden, bu faşist devletten kurtuluşun başka çaresi yok!

TÜRK HAKİM SINIFLARI 90 YIL SONRA DA SALDIRIYOR!

24 Nisan 1915 tarihi Osmanlı-Türk hakim sınıflarının Ermeni ulusu üzerinde uyguladığı soykırımın başladığı tarihtir. Bu yıl bu soykırımın 90. yıldönümü... Her yıl Nisan ayında özellikle de diasporadaki Ermenilerin "soykırım" iddialarını yoğunlaştırdığını bilen, dış politikada Ermeni sorunuyla daha fazla yüzyüze gelen faşist Türk hakim sınıfları bu yılın soykırımın 90. yıldönümü olması nedeniyle daha da yoğun geçeceğini biliyorlardı. Bu yüzden daha önceki yıllarda olmadığı kadar saldırgan bir tavır takınarak "Ermeni soykırımı diye bir şey yoktur, Ermenilerin Türklere uyguladığı bir soykırım vardır!" resmi tezini yoğun bir şekilde savunmaya gayret gösterdiler, gösteriyorlar.

Hemen her gün medyada faşist devletin herhangi bir sözcüsünün konuyla ilgili olarak resmi söylemi içeren demeçleri yayınlanıyor. Medya bu konuda önemli bir işlev üzerleniyor; hakim sınıf medyası resmi söylemin saldırgan bir biçimde savunulmasında önemli bir görev üzerleniyor. Bu sal-

dırganlığa karşı çıkan muhalif fazla bir ses yok. Ancak muhalif ses yükselten ve Ermenilere bir soykırım uygulandığını dile getiren kimi ünlü yazar, akademisyen vb. olanlar da teşhir edilmeye çalışılıyor. Bu teşhirin bilinçsiz kitleler içindeki tanımlaması, Ermeni soykırımı olduğunu söyleyenlerin "vatan haini", "kansız", "Ermeni dölü" vs. olduğu biçimde.

İşte Orhan Pamuk örneği... Orhan Pamuk'un bir İsviçre gazetesinde yayınlanan röportajında yeralan "Kimse söylemiyor bari ben söyleyeyim: Burada 30 bin Kürdü ve bir milyon Ermeniyi öldürdüler..." şeklindeki sözleri burjuva medyanın da marifetiyle Pamuk'a yönelik bir linç girişimine dönüştürüldü. Irkçı-faşist MHP ve Ülkü Ocakları Orhan Pamuk'a yönelik saldırı kampanyasını "Orhan Pamuk'un aldığı her nefesin haram olduğu" yönlü bildiriler çıkarmaya kadar götürdüler.

Kitleler arasında milliyetçilik ve bunun bir görüntüsü olarak "Ermeni düşmanlığı" Orhan Pamuk'un sözleri kullanılarak da yaygınlaştırıldı. Faşist devletin kimi mülk-i amirleri Pamuk'un kitaplarını toplatıp yakma kararlarına vardırdılar.

Ermenilere yönelik soykırımın tarihi çarpıtmaya çalışarak inkârı, tam tersine Ermenilerin Türklere soykırım uyguladığı düşüncesinin savunulması, zaten işçiler, emekçiler içerisinde yaygın olan Ermeni düşmanlığının derinleştirilmesi... vb. bizim bu konuya daha fazla eğilmemiz; kitleler içinde varolan Ermeni düşmanlığına karşı çok daha kararlı ve uzun vadeli mücadele etmemiz gerektiğini göstermektedir. Faşist devletin inkâr politikasının kitleler arasında yaygın bir şekilde kabul görmesi bu nokta üzerinde özel olarak durulmasını gerekli kılmaktadır. Çünkü halkların kardeşliğinin sağlanması, yeni soykırımların engellenmesi ancak ve ancak çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin arasında yaygın olan milliyetçi, şoven ideolojinin etkilerini kırmakla olacaktır.

MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

Tüm bu gelişme ve olguların ışığında Ermeni soykırımı konusunda biz Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin üzerlerine çeşitli görevler düşmektedir.

Bu görevlerden birisi ve en temel olanı, Ermeni soykırımı gerçeğinin varlığını; bu soykırımın esas sorumlusu ve suçlusunun Osmanlı-Türk egemenleri olduğu gerçeğini kitleler içinde yaygınlaştırmaktır. Bu soykırımda Kürt ve Türk ulusundan emekçilerin kendi hakim sınıflarının yanında yeraldığı gerçeğini, bu ulusların tarih karşısında sorumluluğunu ve suçluluğunu kabul edip tarihten ve Ermeni ulusundan özür dilemediğini, dolayısıyla bugün bu görevin bu ulusların omuzlarında olduğunu görüp, göster-

mek... Başka bir deyişle halklar arasında varolan önyargıların ortadan kaldırılmasının bir ilk adımı olarak Türk ve Kürt halklarının Ermeni ulusu üzerindeki soykırım tarihi gerçeğini tanımaları, kendi sorumluluklarını kabul etmeleri yönünde propaganda yürütmek, egemenlerin suçunu teşhir edip diasporadaki Ermeni ulusunun geri dönme ve ayrılma da dahil kendi kaderini tayin hakkını savunmak, bunun için mücadele etmek...

Bugün Ermeni soykırımı ve sonuçlarının ortadan kaldırılmasını emperyalist devletlerden ve onların Türk devletine baskılarından beklemenin bir şey getirmeyeceği doğru düşüncesinden hareket ederek, emperyalistlerin sorunu kendi çıkarları temelinde kullanma sahtekârlığına karşı mücadele etmek, gerçek çözümün Türk, Kürt ve Ermeni halklarının, işçi ve emekçilerinin kardeşliğinde olduğu düşüncesini yaygınlaştırmak görevlerimizden birisidir.

Bu bağlamda başta Türk ve Kürt ulusundan sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin sorumluluğu ve görevlerine vurgu yaparken, Ermeni ulusundan işçi ve emekçilerin de emperyalistlere bel bağlama yanlışına düşmemeleri; emperyalistlerin sorunu kendi çıkarları temelinde kullanma sahtekârlığını görüp gösterme görevlerinin olduğunu vurgulamak istiyoruz. Yine Ermeni ulusuna mensup işçilerin, emekçilerinin, aydınlarının; demokratlarının, ilericilerinin, devrimcilerinin... görevi; esas suçlu olanın dün de, bugün de işçileri ve emekçileri kışkırtan hakim sınıflar ve onların devleti olduğunu kabul etmek, buna uygun davranmak; bütün Türk ya da Kürt işçilerini, emekçilerini Ermeni emekçilerinin nezdinde hedef olmaktan çıkarmak, böylece emekçiler arasında varolan düşmanlıkları ortadan kaldırmaya çalışmak görevleri vardır. Bu görevin yerine getirilmesi egemenlerin istediği halkların birbirine düşürülmesi siyasetini boşa çıkarmada önemli bir rol oynayacaktır.

Faşist Türk devletinin soykırımcı zihniyetine son vermenin, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerini Ermeni düşmanlığından uzaklaştırmanın ve proleter enternasyonalizmi bayrağı altında birleştirmenin işçi sınıfı önderliğindeki devrimci demokratik bir devrim ve bu devrim ertesinde kurulacak iktidardır. Ermeni soykırımının hesabı; diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkınının garanti altına alınabilmesi ancak bu yolla gerçekleşebilir.

Irkçılık ve şovenizmin yükseltilmesine karşı; faşist Türk hakim sınıflarının halkları birbirlerine düşürme çabalarına karşı, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilere yönelik hakim sınıfların çok yönlü saldırılarına karşı mücadeleyi örgütleyelim! Faşist Türk devletini yerle bir ederek işçilerin, emekçilerin iktidarını kurma mücadelesini her alanda yükseltelim!

Mayıs 2005 ■

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Merkez Komitesi Açıklaması

24 NİSAN 1915 - 24 NİSAN 2005
ERMENİ ULUSUNA KARŞI SOYKIRIMIN 90. YILDÖNÜMÜNDE:

Soykırım sorumlularını lanetliyoruz!...

Her yıl Nisan ayı yaklaştığında, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de, faşist Türk devletinin, öcülerinden biri olan, "sözde Ermeni soykırımı" teraneleri piyasaya sürülür. Ermeni düşmanlığı körüklenir, tarihte katiyen bir Ermeni soykırımı filan olmadığı, tersine "Ermenilerin şu kadar Türkü kestiği" vs. anlatılır. Yeni toplu mezarlar keşfedilir. Türk ırkçılığı ve şovenizmi kitlelerin beyinlerine şırınga edilir.

Son dönemde yer yer çok açık ve kaba inkârcılık yerine "Sorunu tarihçiler çözsün" "Biz arşivleri açmaya hazırız, hatta açtık" vb. söylemleri de kullanılmaya başlanmış olmasına rağmen, özde değişen bir şey yok: Ermeni ulusuna yönelik soykırımın inkârı sürüyor.

SOYKIRIM TARİHİ GERÇEKTİR!

Egemenler ne kadar ve hangi yöntemle inkâr ederse etsin, tarihi gerçekler ortadan kalkmaz! Tarihi gerçekler nettir:

24 Nisan, 20. yüzyılın ilk planlı, sistemli soykırımını simgeleyen, onun başlangıcı olan tarihtir.

24 Nisan 1915'te Osmanlı / Türk hakim sınıfları, birinci emperyalist paylaşım savaşı ortamında, Osmanlı'daki Ermeni nüfusun "tehciri" kararını aldı ve uyguladı. "Tehcir" yani göç ettirme, o günün şartlarında Ermeni nüfusun yok edilmesinden başka bir anlama gelmiyordu. Öyle de uygulandı. Tehcir kararı gerçekte, Ermeni ulusunu yok etmek için, planlı, sistemli, geniş çaplı soykırım kararından başka bir şey değildi.

1800'lü yılların ikinci yarısından itibaren gelişen Ermeni ulusal hareketine, Osmanlı egemenlerinin verdiği cevap baskı ve katliamlar olmuştur. Erzurum, Klikya, Van, Sason, Amed, Urfa, Elazığ ve diğer bölgelerde vb. binlerce, onbinlerce Ermeni, kadın, çocuk, yaşlı ayrımı yapılmadan katledilmiştir. 1915 yılında olan bunun ötesinde bir şey, planlı, sistemli soykırımdır. Soykırım 24 Nisan

1915'te İstanbul'da 600 Ermeni aydınının tutuklanması ile başlamış, 1915-16 boyunca Anadolu'daki Ermeni nüfusun neredeyse sıfırlanması ile sürmüştür. "Kurtuluş savaşı" süresince, Ankara hükümeti de bu siyaseti sürdürmüştür. Sonuç Osmanlı arşivlerinde Anadolu'da çok önemli bir nüfusa sahip olduğu belgeli olan, Batı Ermenistan'ın bir çok kentinde nüfusun çoğunluğunu oluşturan Ermenilerin yok olmasıdır! Yeni kurulan TC'de, Ermeni nüfus esasta İstanbul'da oturan ve binlerle ifade edilebilen bir büyüklüktür. Soykırım sonucu Ermeniler Batı Ermenistan'da ulus olmaktan çıkarılmış, geriye "ulusal azınlık" kalmıştır. Soykırımdan kurtulmayı başarabilen Ermeniler, faşist Türk devletinin baskıcı, katliamcı, şovenist politikaları sonucu da ezilmeye devam etmiş, ancak kendi ulusal kimliğini gizleyerek yaşayabilmiştir.

Kuşkusuz 1915 ve sonrasındaki katliamların hedefi sadece Ermeniler olmamıştır. Kürdistan'da, Batı Ermenistan'da, Türkiye'de yaşayan, "gayri müslim" olarak adlandırılan Asuri (Süryani, Nasturi, Keldani, Yakubi) ve Rum halkı da katliamdan geçirilmiştir.

SOYKIRIM GERÇEĞİNİN İNKÂRI DA SUÇTUR!

Osmanlı / Türk devleti ne yazık ki Ermeni ulusuna karşı soykırımda Türkiye'nin diğer milliyetlerinden emekçilerini, en başta Türk ve Kürt emekçilerini tarihi suçlarına ortak etmeyi başarmıştır. Türk ve Kürt emekçiler, Ermeni sınıf kardeşleriyle omuz omuza Türk ırkçısı saldırılara göğüs germeyi bir yana bırakalım, soykırımın aktif uygulanmasında egemenlerin kendilerine verdiği görevleri yerine getirmişlerdir.

Osmanlı devletinin devamı ve mirasçısı, sömürgeci, faşist Türk devleti de bugün soykırım gerçeğini inkâr etme suçuna işçi ve emekçileri de ortak etme durumundadır ve ne yazık ki bunda başarılıdır. Biz Kuzey Kürdistanlı-Türkiyeli komünistler olarak, 1915'deki öncüllerimiz nasıl soykırımı engelleyemedikleri ölçüde sorumluluk taşıyorsa, egemen sınıfların bugünkü şovenist propagandasının etkisini kıramadığımız ölçüde sorumluluk taşıyoruz. Bu sorumluluğun da bilincinde olarak biz diasporada yaşayan Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını savunuyoruz. Ermeni emekçileriyle, Türkiye, Kuzey Kürdistanlı diğer milliyetlerden işçi ve emekçiler arasına soykırımla dikilmiş "Çin Seddini" yıkmanın, halkların kardeşliğine yürümenin tek yolu bu haklı taleplerin savunulmasından geçer.

SUÇ ORTAKLIĞINA HAYIR! EMPERYALİSTLERİN SAHTE ERMENİ DOSTLUĞUNA DA, EMPERYALİZME KARŞI ÇIKMAK MASKESİ ALTINDA TÜRK DEVLETİ SAFINDA YER ALMAYA DA HAYIR!

İşçiler, emekçiler!

Egemenlerin sizi kandırmalarına, ya-

lanlarına alet olmaya izin vermeyin! Sizlerin egemenlerin siyasetlerine alet olmaktan çıkarınız yoktur. Emekçilerin, halkların, egemenler, devletler işlerine karışmadıkları sürece birbirleriyle alıp veremedikleri yoktur. Halklar arasına nifak tohumları eken, milliyetçilik zehiriyle birbirlerine düşman eden, sermaye ve onun devletidir.

Dün olduğu gibi bugün de; emperyalistler "Ermeni sorunu"nu kullanıyorlar. Dün, Rusya, İngiltere gibi emperyalist devletler, Osmanlı devletine karşı başlayan ulusal hareketlerden, Ermeni ulusal hareketinden de kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaya, bu hareketi kullanmaya çalıştılar. Buna karşı Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'nın müttefik(!) olduğu Alman emperyalizmi soykırım içerisinde bizzat doğrudan planlayıcı olarak yer aldı. Hitler faşizminin "Yahudi sorununun nihai çözümünde" kendilerine örnek aldıkları, Ermeni soykırımı ile Alman emperyalizmi deneyim sağladı. Bugün de emperyalist devletler, TC ile çıkar ilişkilerinde, örneğin AB meselesinde, Ermeni meselesini yine koz olarak kullanıyorlar. TC'nin AB'ye alınmasını istemeyen hakim sınıf kesimleri soykırımı tanıma tehditinde bulunarak, TC'yi köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Bunlar güya Ermeni dostu maskesi takınıyorlar. Dostlukları sahtedir. Emperyalistlerin bu iki yüzlü siyasetlerine karşı, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de, "sol" adına konuşanların bir bölümü "antiemperyalizm" adına , "emperyalistler soykırım meselesini kullanarak, ülkemizi bölmeye çalışıyor, soykırım emperyalizmin oyunudur" vb. tavırları takınıyor. **Emperyalistlerin Türk egemenlerini baskı altına almak için, Ermeni sorununu kullanması, kimi milliyetçi solcularımızı, devletlerine sahip çıkmaya itiyor! İnkârcılıkla hem de antiemperyalistlik adına Türk egemenleri ile birleşiveriyorlar!**

Egemenlerin, karşıdevrimin kendi içlerindeki çıkar çatışmalarında, işçilerin, emekçilerin bir tarafın kuyruğuna takılması ne adına yapılırsa yapılsın yanlıştır. İşçilerin, emekçilerin görevi egemenlere karşı örgütlenme ve olaylara kendi, bağımsız siyasetleri ile müdahaledir. TC devleti bugün de bir halklar hapishanesidir. Türk olmayan ulus ve milliyetlerin yok sayılması, ulusal baskı altına alınmaları, zoraki göçler (gerçekte katliamlar), şovenist, ırkçı hezeyanlar, faşist Türk devletinin ulusal sorundaki siyasetini oluşturmaktadır. Tarihteki Ermeni soykırımının inkârı bu siyasetin bir parçasıdır. Egemenlerin bu Türk şovenisti, katliamcı, inkârcı siyasetine karşı ezilenlerin, emekçilerin kendi siyaseti vardır:

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

Şovenizme, ırkçılığa karşı proleter enternasyonalizmi bayrağını yükseltelim! Halkların kardeşliği için, gerçek barış için devrim mücadelesini yükseltelim!

4 Nisan 2005 ■

24 Nisan'da Erivan'da olmak...

24 Nisan günü, Ermeni soykırımının yıldönümü olarak kabul edilen tarih... Bu yılki 24 Nisan, soykırımın 90. yıldönümünü ifade ediyor. Ermenistan'da, en gecinden soykırım anıtının yapıldığı 1967 yılından beri soykırım her sene 24 Nisan'da değişik etkinliklerle anılmaktadır.

Etkinlikler içinde öne çıkanı ise, yüzbinlerce insanın –bu sayı kimi verilere göre 1.5 milyonu bulmaktadır– soykırım anıtına gitmesi, anıta çelenk, çiçek koyup saygı duruşunda bulunmasıdır.

Soykırım, soykırım anıtına gidilerek hafızalarda güçlendirilmekte, soykırım kurbanlarına olan saygı, sessiz bir hüzüne, soykırımcılara lanet ise nefrete dönüşmektedir.

Erivan'da Cumhurbaşkanlığı konutunun karşısındaki yüksek tepeye dikilen anıtı, soykırımdan haberiniz yoksa, gezilecek ve 1960'lı yılların mimarisinde betonla sanatın birleştiği bir yapı veya bir park olarak algılayabilirsiniz...

Fakat, tarihi gerçeklerin bilincinde iseniz, yani Osmanlı / Türk devletinin 1915'te ve sonrasındaki birkaç yıl içinde soykırım gerçekleştirdiğini, bu soykırımdan 1.5 milyon civarında Ermeniyi katlettiğini; "tehcir kararı" adı altında "bilinmeze" sürülen Ermenilerin yollarda hangi barbarlıklarla yok edildiklerini, kısacası soykırımın Ermeniler için ne anlama geldiğini biliyor ve hissediyorsanız, o zaman soykırımın anıtı size çok şey ifade eder ve alır sizi 1915'lere kadar götürür.

Yüzbinlerce insanın sessiz hüznünü ve soykırımcılara nefretini anlayabilmeniz için devrimci, komünist olmanıza gerek yok aslında. Devrimci, komünist olmanız sorunun çözümü, halkların kardeşliğinin yolunun nasıl açılacağı vb. sorunlar için önemlidir. Ama soykırım bağlamında Ermenileri anlayabilmeniz için gerçekte insan olmanız yeterlidir.

24 Nisan'a doğru Ermenistan'da her sene değişik etkinlikler yapılıyor. Ama, deyim yerinde ise 24 Nisan'da soykırım anıtına gitmek zirveyi oluşturuyor. Soykırım anıtına gidip sabahtan akşama kadar akın akın gelen kitlenin, anıta çiçekler, çelenkler bırakıp saygı duruşundan sonra tepeden aşağıya inen yolda şehre gidişini izlediğinizde edindiğiniz izlenim bir başka oluyor.

Bir anlamda etkinlikler içindeki konferanslar, tartışmalar bilincinize hitap ederken, soykırım anıtı ve oraya gelen yüzbinlerce insan duygularınıza hitap ediyor... Belki de size, insanlık adına yapılan barbarlığı hatırlatarak, insanlığınızın, insan olmanın ne kadar önemli ve değerli olduğunu, insanlar arasındaki sınırların kaldırılmasının, coğrafik sınırların çizilmesinden çok daha önemli olduğunu; bunun için de her tür milliyetçiliğe, şovenizme,

ırkçılığa karşı mücadele edilmesi, halklar arasındaki düşmanlığın kökünü kurutmak gerektiğini düşündürebilir. Zaten böyle düşünüyorsanız, o zaman da soykırımcılara karşı öfkeniz, mücadele azminizin güçlendirilmesine dönüşür. Soykırımcılara karşı mücadeleye daha bir başka önem verilmesi gerektiği sonucunu çıkarırsınız.

24 Nisan'da Erivan'da olmak, Ermeni halkını anlamak için önemli. Kuşkusuz ki bu anlayışın temelinde, soykırım hakkında bilgiye sahip olmak ve bunun Ermeniler için anlamını doğru tahlil etmek, sonuç olarak da sorunun çözümüne doğru yanıt vermek vardır.

Soykırımın varlığını kabul edip lanetlemek bir ilk adımdır. Ermeni halkının acısını paylaşmak da iyi ve güzel... Ama eğer soykırımın Ermeniler için ne anlama geldiğini doğru tahlil etmezseniz; Türk ve Kürt ulusundan işçi ve köylülerin, emekçilerin, soykırımın esas suçlusu olan Osmanlı /Türk devletinin suçuna ortak olduklarını kabul edip Ermeni ulusundan özür dilemezseniz; soykırımın kabul edilmesinden de öte sorunun esas çözümünün diaspora Ermenilerinin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve kendi kaderini tayin hakkını savunmaktan geçtiğini görmezseniz, yine de 24 Nisan'da Ermeni halkına yabancı kalırsınız...

Ermeni halkının önemli bölümü soykırımı kabul edip lanetlediğiniz için size bir sempati gösterebilir. Ama bu sempati, tartışmada sorunun detaylarına inildiğinde gerilemektedir. Ermeni ulusundan soykırım sorunuyla bilinçli olarak uğraşanların da özel olarak öğrenmek istediği sorun, Batı Ermenistan'ın Ermenilere ait olup olmadığı ve diaspora Ermenilerinin topraklarına geri dönme, yerleşme meselesine nasıl baktığınız sorunudur.

24 Nisan'da Erivan'da olmak, biz bolşeviklerin Ermeni soykırımı meselesine ne kadar doğru yaklaştığımızı ve bu konuda Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci, komünist hareketi içinde —tek tek bireyleri bir kenara bırakırsak– hâlâ tek başına olduğumuzu bir kez daha görmek anlamına da geliyor.

Bundan sonraki süreçte hem doğru görüşlerimiz temelinde faşist Türk devletine karşı mücadeleyi sürdürmeyi, hem de Ermeni halkına bu doğru görüşlerimizi ulaştırmak için daha da fazla ve bilinçli bir biçimde çaba göstermemiz, ortak mücadelemizi güçlendirecektir.

24 NİSAN 2005: SOYKIRIMIN 90. YILDÖNÜMÜ

Bu sene soykırımın 90. yıldönümü olması nedeniyle, diğer senelerden biraz daha yoğun, fazla etkinlik vardı Erivan'da. Avrupa'dan Kanada'ya, Arjantin'e kadar sayısız ülkeden diaspora Ermenileri 24 Nisan'da soykırım etkinliğine katılmak, anıta bir demet çiçek bırakıp bir dakika saygı duruşunda bulunmak için de olsa Erivan'a gelmişlerdi. Sadece Ermeniler değil, soykırımla ilgilenen, soykırım hakkkında yazı, kitap yazan, uluslararası düzeyde tanınan gazeteci, yazar, sanatçı, sinemacı vb. insanlar da gelmişti. Birkaç gün içinde "ünlü" "elit" bir kesimi tanı-

manız, onlarla tanışmanız mümkün.

Türkiye'den de gelen insanlar var. Kimi basın mensubu. Bunlar esas olarak Türk devletinin gözü-kulağı... İstanbul'dan gelen Ermeni kökenli insanlar da var. Sizi tanıdıklarında –soykırımın varlığını kabul edip lanetlediğinizi öğrendiklerinde– çok daha samimiler. Tanınmış isimler arasında ise, Ermeni kökenli ve Agos Gazetesinden Hrant Dink, dolaylı ya da dolaysız, sonuçta kemalizmi temize çıkarmaya çalışan Murat Belge, Baskın Oran gibi isimler vardı.

Erivan'a Avrupa'dan da tek tek kişiler olduğu gibi, Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK), Enternasyonal Kültür Değişimi Federasyonu (FÖIKA) ve Soykırım Karşıtları Derneği (Frankfurt) gibi kimi demokratik örgütlerin delegasyonları da gelmişti. Özellikle ATİK ve FÖIKA imzalı ve değişik dillere çevrilmiş bildiriler –ATİK delegasyonu ayrıca Ermenice bir broşür de dağıtıyordu– dikkat çekiyordu.

24 Nisan'dan önceki günlerde etkinlikler içinde öne çıkan 20-21 Nisan tarihlerinde yapılan uluslararası konferanstı. Sözkonusu konferans doğrudan devlet yetkilileri tarafından örgütlenmiş, konuşmacılar önceden belirlenmişti. Konferansın adı İngilizce'de şöyleydi: "Ultimate Crime, Ultimate Challenge. Human Rights and Genocide. An International Conference. April 20-21, 2005 Yerevan"

Konferansa Taner Akçam, Murat Belge, Hrant Dink, Baskın Oran ve Ragıp Zarakolu da davetliydi. Zarakolu, söylediğine göre pasaportuna el konulduğu için konferansa katılamadı. Soykırımla ilgili tavır takınan ve tanınmış birkaç isim de şöyle: Tessa Hoffman (Almanya), Richard Hovannisian (ABD), Vahakn N. Dadrian (ABD), Giancarlo Pagliarini (İtalya), Arsinee Khanjian (Kanada) ve diğerleri.

Açılışını Ermenistan Başkanı Robert Kocharian'ın yaptığı konferans, Dışişleri Bakanı Vartan Oskanian'ın kapanış konuşmasıyla bitti. Konuşmalar, her konuşmacının konu hakkında kendi düşüncelerini anlatması biçiminde oldu. Yani tartışmaktan çok, kim ne düşünüyorsa, diğerlerine anlattı...

Konferansın ikinci günü öğleden sonra göze batan şey, ATİK ve FÖIKA adına gelen arkadaşların broşür, bildiri dağıtmaları, değişik insanlarla konuşmaları ve ilişki kurmaya çalışmalarıydı. Propaganda yapanlar, görülebildiği kadarıyla ATİK ve FÖIKA temsilcileriydi.

Az sayıda da olsa, bizim "Ermeni Sorununda Bolşevizm" derlemesi de, öncelikle Türkçe bilenlere, Vahakn N. Dadrian ve Ermenistan'da Türkçe basını izleyen ve yorumlayan –bu işle sorumlu– Azg (ulus, halk) gazetesi çalışanı Hagop Chakrian'a hediye edildi. "Golos Armenia" (Ermenistan Sesi) adlı gazetenin arşivine ve 24 Nisan'da Soykırım Müzesi'ne hediye edildi. Sınırlı da olsa tek tek kişilerle, ya da Ermenistanlı olmadığınızı farkedip soru yönelten gazetecilerle görüşmelerde bolşevik görüşlerin yaygınlaştırılmasına çalışıldı.

Konferans dışındaki etkinliklerin hepsini takip etmek bayağı zordu. Gazetele-

re söyleşiler, basın açıklamaları, konserler, resim sergileri, Ermeniler tarafından da tanınan kimi Kuzey Kürdistan-Türkiyeli yazar, gazetecilerin üniversitelerde, ya da "Ermenistan Yazarlar Birliği" binasında kitap tanıtımları vb. vb. Tüm etkinliklerin öyle ya da böyle merkezinde soykırım sorunu vardı.

Erivan'ın hemen hemen tüm caddelerini, hem uluslararası konferansın afişleri, panoları hem de soykırımla ilgili değişik afişler süslüyordu. Size soykırımı hatırlatmayan bir köşe yok gibiydi. Cumhuriyet Meydanı'nda –konferansın yapıldığı otel de bu meydanda bulunuyor– çok büyük reklam panosu olarak da kullanılan panodan sürekli soykırımla ilgili afiş, film ve resim görüntüleri, o meydendan geçen herkese unutamayacağı biçimde soykırım gerçekliği hafızalara yerleştiriliyordu.

23 Nisan günü akşama doğru, özellikle Daşnakların örgütlediği meşaleli bir yürüyüş gerçekleşti. Bu meşaleli yürüyüş de her sene yapılıyormuş. Yürüyüşün başladığı yer şimdiki adıyla Cumhuriyet Meydanı, bitiş yeri ise soykırım anıtı.

Onbinden fazla insanın katıldığı yürüyüş saat 21.00'de başladı, yaklaşık 22.30'da soykırım anıtına vardı ve gece yarısına kadar sürdü. Yürüyüşe egemen olan iki temel slogan vardı: "Hayastan, Hayastan!" yani Ermenistan. Bu esas olarak Batı Ermenistan'ı da içeren bir slogan olarak kullanılmaktadır. İkinci öne çıkan slogan ise "intikam, intikam" sloganıydı.

Yunan bayrağının Guinnes Rekor kitabından silinmesi için Türklerin yapıp Guinnes Rekor kitabına kaydettiği Türk bayrağı kadar büyüklükte olmasa da oldukça büyük bir Ermenistan bayrağı ellerde taşındı. Tek tek devizler, ya da pankartlar dışında yürüyüşte taşınan esas şey Ermenistan bayrağıydı. En öne askeri, polis bandosu ve megafonlu araba yerleşen yürüyüş, Ermeni milliyetçiliğini sergileyen bir içeriğe sahipti.

• • •

24 Nisan günü sabahını beklerken heyecanlanmamak zor. Belki televizyon veya dokümentar filmlerde görmüşsünüzdür yüzbinlerce insanın soykırım anıtına akın akın geldiğini, anıta yaklaştıkça giderek adım adım, evet santim santim ancak ilerlediğini.

Soykırım anıtının 1965 yılı 24 Nisan'ında binlerce Ermeni'nin kendiliğinden sokağa çıkması ve talebi sonucunda yapılmasına karar verildiğini, 1967'de yapıldığını; hatta mimarisinin nasıl olduğunu da bilebilirsiniz. Ama, tüm bunlara rağmen, 24 Nisan'da soykırım anıtına gitmek ve olayı canlı yaşayıp yüzbinlerce insanı gözlerinizle görmek sözkonusu olunca, heyecanlanmamak elde değil...

Siz bir-birbuçuk milyon insandan birisiniz ve birbuçuk milyon civarında insan –hemen hemen soykırımda katledilen her bir insana bir insan düşüyor– size soykırımı "hatırlatıyor"! Onlar soykırıma maruz kalanlar –az sayıda hâlâ yaşamakta olan soykırımdan tesadüfen kurtulan tanıklar da var– ve ikinci, üçüncü, dördüncü... kuşaktan insanlar; ve hâlâ soykırımın acısını yaşıyorlar.

Siz, soykırımdan sorumluluk, suçluluk payı olan bir ulusun, halkın bilmem kaçıncı kuşağından birisiniz. Ama Ermeniler için "katil bir ulustan" birisiniz... Türk ya da Kürt ulusundan olmanız –ki Kürtlere biraz daha az tepkili davranıyorlar– sorunu özde değiştirmiyor. Kısacası siz doğrudan sorumlu ve suçlu olmasanız da, atalarınızın soykırımdaki sorumluluğundan dolayı "suçlu ve sorumlu" konumdasınız.

Bugün soykırım suçuna ortak olmaktan sizi ancak, soykırımı lanetlemek ve soykırımın ve tüm sonuçlarının –başta da diaspora Ermenilerinin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme, kendi kaderini tayin hakkını savunmak– kabul edilmesi için mücadele etmek kurtarıyor... Deyim yerindeyse Ermeni halkının karşısına "açık alınla" çıkıyorsunuz ve doğru tutum içinde olduğunuz için de, komünistçe bir onur duyuyor, halkların kardeşliğinin yolunun açılması için buzun kırılması, doğru görüşlerin doğrudan Ermeni halkına ulaşmasının heyecanını yaşıyorsunuz. Bu heyecanla yatıyor ama uyuyamadan sabahın erken saatlerinde kalkıyorsunuz.

Soykırım anıtına gidiş için esas olarak iki "yol" var. Biri, sabahın erken saatlerinden itibaren "köprübaşı" denen yere yakın arabayla gitmek, ya da tabana kuvvet yürümek, ardından da daralan yolda kargaşaya yol açmaması için ön taraf ilerledikçe grup grup geçişe izin verilen yol. Bu, kitlenin hemen hemen %99'unun, belki de daha fazlasının kullandığı yol.

İkinci "yol" ise, öncelikle devlet yetkililerinin, kilise papazlarının ve protokole davetli olanlar tarafından kullanılmaktadır. Otobüslerle anıtın çok yakınına götürülenler, birkaç yüz metre bile yürümeden anıtın önüne çelenk, çiçek koyma imkanına sahip... çelenkleri kendileri taşımaz tabii ki. Davetlilerin bazıları ellerindeki çiçekleri soykırım anıtının içinde sürekli yanan ateşin çevresindeki duvarın üzerine bırakmak için yetkililerin töreninin bitmesini bekler.

Soykırımı anma etkinliğine katılan delegasyon temsilcileri veya davetliler hangi yolu seçecekleri konusunda özgürdürler... İkinci yol hem fazla zaman almadan anıta varmak hem de medya tarafından görülmek açısından yararlı. Ama birinci yol, halkla içiçe, yakın ilişki kurabilmek için avantajlı ve eğer propaganda, ajitasyon malzemeniz varsa halka ulaştırmak için en doğru yol.

Bu yolda soykırım anıtına iki-üç kilometreden itibaren çok yavaş yürümeyi, sık sık olduğunuz yerde durmayı göze almanız gerekir. Yol boyunca varolan sessizliği bozan esas şey, yol güzergahında her yüz-iki yüz metrede bir direğe asılan hoparlörden çalınan müzik. Bu, soykırım anıtının önünde, kenara dizilen ve esas olarak da resmi protokolün bir parçası olarak "ağıt" söyleyen koronun müziğiyle örtüşmektedir. Soykırımı anma gününde hüzün dolu yas müziği insanların ruhuna işliyor, ya da insanların ruh hali bu müzikle ifade ediliyor...

Avrupa'dan Erivan'a gelen ATİK ve FÖIKA delegasyonları için sevindirici bir durum da yaşanmıyor değil. Arkadaşlar

Ermenice bildirilerini kısa zamanda dağıtmışlar. Bildirileri alan kimi Ermeniler, bildiriye baktıktan sonra gelip bildirilerden epeyce alıp dağıtmış. Hele bildiri dağıtma hızına ise, deyim yerindeyse "otomatik" bile zor yetişmiş... Ortaya çıkan gerçeklik, eğer iyi örgütlenirse bir-iki saat içinde onbinlerce bildiri dağıtmanın mümkün olduğudur.

ATİK delegasyonu ATİK ve ILPS bayrakları taşıdı ve anıtın orada pankart açtı. Her iki delegasyon da anıta kendi adlarına çelenk koydu. Televizyon ve basına açıklamalarda bulundular. Televizyon haberlerinde ATİK, FÖIKA ve Soykırım Karşıtları Derneği delegasyonlarının tavırlarını da içeren haberler yer aldı. Değişik kanallarda ve birkaç kez gösterildi. Görüntü olarak ATİK'in pankartı ve bayrakları göze batarken, haber yorumcularının öne çıkardığı düşünce "Batı Ermenistan'ı Ermenilere vermeye hazır olanlar da var" düşüncesiydi. Karanlık çökene kadar anıtı ziyarete gelenlerin akışı da bitmiyordu. Kalabalığı yarıp öne geçmek isteyenlerin anıt alanındaki çimlere basması, gören kitlenin tepkisini çekti. Onlar için çimlere basmak, soykırım kurbanlarının cesetlerini çiğnemek gibi bir şey. Uyarılar sonrasında düzeltildi...

Soykırım anıtına adım adım yürüyerek, ya da sık sık dikildiği yerde durarak yaklaşan, elindeki çiçekleri bırakıp saygı duruşuna duran ve ardından arkadan gelenlere yer açmak için yürüyüşüne devam eden yüzbinlerce insanın durgun ama hareketli halini saatlerce seyredebilir ve soykırımını yeniden hep yeniden beyninizdeki hafiza bantından dolaştırabilirsiniz.

Bu gezintiye çıkarken sizi farkeden ve hemen bir söyleşi yapmaya karar veren bir gazeteci ya da kameramanın, "hislerinizi anlatabilir misiniz?" sorusuna cevap vermekte zorlanırsınız. Kendinizi toparlayıp çıktığınız gezintinin etkisinden kurtarıp cevap vermeye başladığınızda, "duygularımı anlatacak kelimeler bulamıyorum" ya da benzeri bir ifadeyle ancak konuşmaya başlayabiliyorsunuz.

Ulusal kökeninizden, anne-baba, ya da nine-dedenizden soykırım hakkından birşeyler duyup duymadığınıza, duyduysanız bunların ne olduğuna kadar değişik sorularla karşı karşıya kalıyor ve bunlara cevap vermeye çalışırken kendi doğru bulduğunuz düşünceleri medya üzerinden de yaymaya, Ermeni halkına ulaştırmaya çalışıyorsunuz.

Zaman bulup anıtın hemen yanında olan Soykırım Müzesi'ne giderseniz, dışarıda durgun bir ırmak gibi akıp giden kalabalık kitlenin hüzün dolu yas müziği eşliğindeki sessizliğini anlamanız, özellikle de yaşanan barbarlığın birer belgesi olan fotoğraflarla soykırım hakkındaki resminizi bütünlemeniz mümkün...

Resimler, soykırım meselesiyle yakından ilgilenenler için aslında tanıdık. Ama daha iyi kalite basım ve büyüklükte olmaları, buna ek olarak çok resmin bir arada olması etkileyici. Her adımda, baktığınız her resimde soykırımın adım adım nasıl gerçekleştiğinin bir anlatımı var sanki.

Soykırım Müzesi'ni görmek için bile

Erivan'da olmak güzel bir şey... 24 Nisan'da Erivan'da olmak, soykırım konusunda Ermeni halkını anlamak ve bir komünist olarak bu konudaki görevleri biraz daha bilince çıkarmak soykırımcılara öfkeyi bilince ve devrim için mücadeleye dönüştürmek doğru ve iyi bir iş.

Erivan'dan Kuzey Kürdistan-Türkiyeli, başta da Türk ve Kürt ulusundan işçi ve emekçilere verilmesi gereken mesajın özü ise kısaca şöyledir:

Soykırımın Türk devleti tarafından tanınması gerekir. Bunun için de mücadele etmek lazım. Fakat kendisine demokrat, devrimci ve komünist diyenler açısından soykırımın varlığını kabul etmek ve lanetlemek yetmez. Soykırımın varlığının kabulü ve lanetlenmesi, bu kabulün sonuçlarıyla birlikte kabul edilmesi tavrıyla tamamlanmalıdır. Bu bağlamda en azından şunlar yeniden bilince çıkarılmalıdır: Soykırımın planlayıcısı ve uygulayıcısı Osmanlı / Türk devletidir, esas sorumlu ve suçlu da bu devlettir. Fakat buna rağmen Türk ve Kürt ulusundan –müslüman olan ulusal azınlıklardan da, ama esas olarak Türk ve Kürt ulusundan– işçilerin, emekçilerin de soykırımdan sorumluluk payları olduğunu kabul etmek ve bu sorumluluktan dolayı Ermeni ulusundan özür dilemek.

Diaspora Ermenilerinin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ulusal kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız koşulsuz savunmak, bunun için mücadele etmek.

Buna bağlı olarak, ya da tam da bu hedefe varabilmek için belirleyici olan, soykırımın varlığının Türk ve Kürt emekçilerinin bilincine kazınması ve soykırımın bunlar tarafından mahkum edilmesidir.

Bu noktada Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Merkez Komitesi'nin 4 Nisan 2005 tarihli açıklamasında yaptığı şu tespitle yazıya son verelim:

"Osmanlı devletinin devamı ve mirasçısı, sömürgeci faşist Türk devleti de bugün soykırım gerçeğini inkar etme suçuna işçi ve emekçileri de ortak etme durumundadır ve ne yazık ki bunda başarılıdır.

Biz Kuzey Kürdistanlı-Türkiyeli komünistler olarak 1915'deki öncüllerimiz nasıl soykırımı engelleyemedikleri ölçüde sorumluluk taşıyorsa, egemen sınıfların bugünkü şovenist propagandasının etkisini kıramadığımız ölçüde sorumluluk taşıyoruz. Bu sorumluluğun da bilincinde olarak biz Diaspora'da yaşayan Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını savunuyoruz. Ermeni emekçileriyle, Türkiye, Kuzey Kürdistanlı diğer milliyetlerden işçi ve emekçiler arasına soykırımla dikilmiş Çin Seddi'ni yıkmanın, halkların kardeşliğine yürümenin tek yolu bu haklı taleplerin savunulmasından geçer."

Halklar arasındaki çitleri yıkmak, coğrafik sınırlardan daha önemlidir!

Görev bu doğru görüşlerimizi daha da yaygınlaştırmak, kitlelerin malı haline getirmek, halkların kardeşliği için devrim mücadelesini yükseltmektir.

30 Nisan 2005

Bir bolşevik okur ■

MİLLİYETÇİLİK VE ŞOVENİZM SERMAYENİN VE SENDİKA BÜROKRASİSİNİN; ENTERNASYONALİZM EMEĞİN VE SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLERİN KILAVUZUDUR!

İşçiler; egemenlerin oyununa gelmeyin!

İşçilerin üretim faaliyeti, bu faaliyet içerisindeki yerleri ve üretim araçları ile olan mülkiyet ilişkileri onların sosyal faaliyetinde belirleyici olan unsurdur. "Üretim araçlarına ve üretilen ürünlerin değerlerine işçiler mi yoksa başka bir sınıf mı sahip çıkıyor? Üretimde işçiler egemen bir güç olarak mı yer alıyorlar yoksa üretim araçlarının sahibi başka sınıfın egemenliği altında mı yer alıyorlar?" sorunu son noktada işçilerin sosyal yaşantısının her alanını belirler: Onların barınmasını, giyinmesini, beslenmesini, sağlığını korumasını, ulaşımını, sosyal faaliyetlere vb. vd. ne ölçüde katılacaklarını hep işçinin üretimdeki rolünün ne olduğu ve ne ölçüde gelire sahip olduğuna bağımlıdır.

Sorun yalnızca bunlarla da sınırlı kalmaz. Aynı zamanda işçilerin diğer sınıflarla özellikle de egemen sınıfla politik ilişkilerinin niteliğini, işçilerin içinde yaşadığı siyasi rejimin ozelliğini de onun üretim faaliyeti içerisindeki konumu belirler. Üretim faaliyeti içerisinde işçiyi kendine bağımlı, kendi fabrika yönetim despotizmi altında tutarak en fazla kârı elde etmeye çalışan egemen sınıf, kapitalistler, tüm siyasi rejim içerisinde de işçileri kendine bağımlı, boyunduruk altında tutmak amacı ile yüzlerce, binlerce özel kanun maddeleri içerisinde formüle edilmiş bir biçimde iki farklı demokratik haklar ve özgürlükler sistemi kurar: Bir yanda egemen sınıfın kullanacağı ve onlara en geniş demokrasi ve özgürlük sağlayan siyasi ve hukuki sistem, diğer yanda ise işçilere ve diğer emekçilere mümkün olan en az seviyede ve ölçüde demokrasi ve özgürlük kullanma imkanı veren siyasi ve hukuki sistem.

Sermaye sınıfının işçiler ve diğer emekçiler üzerinde kurduğu bu sömürü ve baskı sistemi ister istemez tek tek işçiler ve geniş işçi grpları üzerinde tepkilere, direnişe ve belirli şartların bir araya

gelmesi ile birlikte (özellikle işçilerin bilinç ve örgütlülük seviyesinin yükselmesine parelel olarak) çetin sınıf savaşımlarına yol açar. İşçi sınıfı hareketinin gelişmesinin başında bile sermaye sınıfının egemenliğine ve boyunduruğuna tepki duymaması, mücadele geliştirmemesi amacı ile sermaye sınıfı bir yandan işçiler arasında objektif farklılıkları ya da çelişkileri kullanır, diğer yandan ise onları sermayeye ideolojik ideolojik açıdan kölece bağlayan araçlara başvurur.

ÜCRETLİ KÖLERE ATILAN OLTA: VATAN, MİLLET SAKARYA...

Kapitalist üretim koşullarında üretim ve yeniden üretim ancak çeşitli kapitalistlerin rekabet içerisinde yürür ve gelişir. Her kapitalist bir birinden bağımsız olarak ve diğerinin zararına var olan pazarda en büyük payı elde etmek için azılı bir mücadeleye girişir. Diğer kapitalistlerle rekabet savaşımında en büyük avantajı işgücü maliyetini en aza indirgeyerek hem ürünü ucuza maletmek hem de kâr oranını mümkün olduğunca artırmaktır. Kapitalist işçiden ne kadar kopartırsa diğer kapitalistler karşısında o kadar avantajlı durumda olur. Bu yüzden elinden gelen tüm araçlarla iş gücünün değerini, ücreti en düşük düzeyde tutmak amacı ile yapmayacağı şey yoktur.

Patronun işgücüne yönelik bu saldırısında yararlandığı objektif bir olgu vardır. Çalışan işçi işini kaybetmemek, işsizler ordusuna katılmamak, işsiz olan ise işsizlik ortamından kurtulup ücrete dayalı bir gelir elde etmek amacı ile diğer işçi sınıfının üyelerine karşı somut bir rekabet mücadelesinde bulunurlar. Patronlar bu işçi sınıfı içerisinde yaşanan rekabeti sürekli olarak kullanır ve körüklerler. Çalışan işçiler işsizlere, işsizler ise çalışanlara karşı sürekli kışkırtılırlar.

Bu rekabet ve kışkırtma faaliyeti yalnızca tek tek işçilerin ya da işçi gruplarının birbirlerine karşı kışkırtılması ile sınırlı kalmaz. Farklı uluslardan ya da farklı ülkelerden ya da farklı dini inanış ya da mezheplerden işçiler de yaygın bir biçimde birbirlerine karşı kışkırtılırlar.

Sermaye sınıfı ulus, vatan, din adına işçileri güya ortak çıkarlarda birleşmeye çağırır. Ulus, vatan, din burjuvazinin kendi çıkarlarını tüm ulusa, aynı dinden ya da mezhepten insanlara da mal edip sermayenin egemenliğini gönüllü olarak kabullendirmede kullandığı en önemli araçlardandır. Sermaye sınıfı kendi çıkarlarına "ulusal", "vatanperver", "dini" görüntü vererek bu çıkarları "ulus çıkarları", "ülke çıkarları", "dini gerekler" haline getirir.

Mesela şu sıralar bir çok ülkede olduğu gibi, Türkiye pazarına da akın eden Çin malları konusunda sermaye sınıfının çıkardığı gürültüyü ele alalım. Çin'de işgücünün aşırı ucuzluğu ve açgözlü bürokrat ve özel mülkiyete dayalı Çin burjuvalarının Çinli işçileri yoğun bir biçimde sömürmesi sonucunda "ucuz" olan bir dizi Çin malını uluslararası pazarda kolaylıkla satma imkânına kavuştular. Bengladeş, Hindistan, Türkiye gibi işgücünün zaten

ileri kapitalist ülkelere göre çok ucuz olduğu ülkelerin burjuvaları bile daha ucuz Çin malları ile rekabette zor duruma düştüler. Bunun üzerine özellikle Çin mallarından daha fazla etkilenen sektörlerin patronları "ülke ekonomisi"ni korumak, "milli istihdamın zarar görmesini engellemek" vb gerekçeleri ile Çin'den ithalata sınırlamalar getirilmesini, ek gümrük vergiler konmasını, sıkı standart denetimlerinin getirilmesini vb. talep etmeye başladılar. Hatta Çin mallarının boykotu bile yer yer dile getirildi. Böylece kamuoyu, öncelikle de işçiler ve emekçiler "milli" burjuvazinin çıkarları, Çin sermayedarlarına karşı rekabet mücadelesinde piyon olarak daha rahat harekete geçirilebilecek.

Fakat Çin mallarına karşı "ulusal kampanya"nın diğer yönünü de sermaye çevreleri ve onun kalemşorları açıkça dile getirmekten de geri durmadılar. Madem Çin mallarının rekabette avantajı ucuz işgücü idi. O zaman "vatanperver", "milliyetçi" ve "imankâr" Türk işçisi de gelirinden daha fazla fedakârlık yapmaya hazır olmalı, Türk kodamanı cebini şişirsin diye az ücrete razı olmalıydı. Yetersiz beslenmeye, kötü konutlarda oturmaya, sağlığını mecburen ihmal etmeye... alıştırılmış "vatanperver Türk" işçisi "Türk" patronlarının çıkarı için daha az beslenmeye, daha berbat konutlarda oturmaya, sağlığından, sosyal yaşantısından daha fazla fedakârlık yapmaya da hazır olmalıydı. Çünkü "milli çıkarlar", "ülke yararı" bunu gerektiriyor ya!

Ya da bir başka aktüel tartışma konusunu alalım: Yabancılara Türkiye'de arazi, arsa satışı konusu. Bu konuda hükümet ile Anayasa Mahkemesi, Cumhurbaşkanı açıkça karşıya geldi ve Cumhurbaşkanı AKP hükümetinin çıkarttığı yabancılara arsa ve arazi satışına kolaylık getirmeyi amaçlayan kanununa karşı tavır alırken, Anayasa Mahkemesi bu kanunu geri çevirdi. Güya Türk vatandaşı olmayanlara arsa ve arazi satışı kolaylaştırılırsa ülke parsel parsel yabancıların eline geçermiş. Gerçekte kemalist bürokrat burjuvalarla liberal burjuva kesimler arasında iktidar dalaşı için kullanılan bu tartışmayla her iki kesim de kendilerinin savunduğu çizginin "milli çıkarlara" en uygun siyaset olduğunu iddia etmektedir. Sorunun esası tabii ki, arsa ve arazilerin Türk burjuvalarının mı yoksa yabancıların mı mülkiyetinde olacağı değildir. Arsa ve arazilerin şu ya da bu milliyetten burjuvazinin elinde olması işgücünden başka sahip olacağı bir şey olmayan işçiler için hiç bir anlam ifade etmez. Üstelik "yabancı kapitalistlerin" Türkiye'deki işçi ve diğer emekçileri sömürmede kullandığı esas mülkiyet biçimi arazi ve arsalar üzerindeki mülkiyet biçimi zaten değildir. "Yabancı" sermaye sahiplerinin en çok yatırım yaptıkları ve sahip oldukları alan devlet tahvilleri, hisse senetleri, yüksek faizli, çeşitli vadelerde borçlar, reel üretime yaptıkları yatırımlar ve özellikle hizmet sektöründe (örneğin telekomünikasyon alanında) ele geçirdikleri şirketlerdir. Yabancı sermayenin esas faaliyet ve kâr alanını gözlerden uzak tutarak, yabancı sermaye çevreleri için fazla çekiciliği olmayan arsa ve arazi mülkiyetini öne çıkarmak,

gerçekte emperyalist sermaye ile olan esas bağımlılık alanını gözlerden gizlemektir.

Bu örneklere kamuoyunda sık sık tartışılan "Kürt sorunu", "Irak'ın işgali", "Ermeni sorunu" ya da "AB ye üyelik sorunu" gibi bir dizi başka sorun da alınabilinir. Hangi örnek alınırsa alınsın hepsinde "milli çıkarlar", "ülke çıkarları" vb. adı altında işçilere ve emekçilere yutturulmaya çalışılan hep sermayenin çıkarlarıdır.

SERMAYENİN BEKÇİLİĞİNİ YAPAN SENDİKA AĞALARI

Sermaye sınıfının ve onun siyasi rejiminin işçileri ideolojik olarak da kendine bağımlı kılmak amacı ile kullandığı "milliyetçilik", "vatanseverlik", "imankârlık" demagojilerinin savunucusu yalnızca doğrudan sermaye sınıfı içinden çıkan ya da doğrudan onların hizmetinde çalışan kesimler değil. Gerçekte işçilere ait olması gereken ve gerçekte onların çıkarlarını savunmakla yükümlü olan sendikaların başına çöreklenmiş sendika ağaları da sermayenin aynı demagojilerine gönüllü olarak sahip çıkmaktadır.

Sendika ağaları sermayenin çıkarına zarar vereceğini düşündüğü herkese düşmanca davranır, ona saldırır. Sendika ağalarında sermayenin çıkarlarını koruma reaksiyonu doğrudan maddi, sosyal çıkarlara dayanır. Bunların sahip oldukları ağalık mevki, bu mevki aracılığı ile elde ettikleri yüksek gelirler, avantalar vb. hep sermaye kesimine sundukları bekçilik hizmetinin ödülüdürler. Kimi zaman sendika ağalarının hizmetlerini sundukları efendileri değişebilir. Kimi zaman sermayenin ve onun siyasi temsilcilerinin daha çok şu veya bu kesimine daha fazla yalakalık yaparlar. Fakat sermayenin genel çıkarları ve genel çıkarları savunurken kullandıkları ideolojik araçlar esas olarak değişmez. Bu yüzden sendika ağalarının hepsi, konjonktüre göre şu ya da bu oranda hep "milli çıkarların", "ülke çıkarları"nın ve "manevi değerlerin" koruyucusu kesilirler.

Türk-İş ülkenin en büyük sendikal kuruluşudur. Onun başına çöreklenen sendika ağaları belirttiğimiz bu özelliklere tıpatıp uyarlar. Türk-İş sendika ağlarının kamuoyunda tartışılan, özellikle işçileri doğrudan ilgilendiren her konuda yol gösterici ilkeleri işçilerin, üyelerin çıkarları değil, sermayenin çıkarları ve ideolojik ilkeleridir. Bir kaç aktüel örnekte Türk-İş'in tavrı bu bakımdan öğreticidir. Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun 22 Mart 2005'de Zonguldak'ta gerçekleştirdiği toplantıda yaptığı açılış konuşmasında Genel Başkan, büyük sendika ağası Salih Kılıç başka noktaların yanısıra şunlara değinir:

"Türk-İş, Türkiye ekonomisi için büyük riskler taşıyan sıcak para cinsinden yabancı sermayeye ve küresel tefeciler karşıdır." diyen Kılıç devamen; "Üretime yönelmeyen, istihdam yaratmayan ve 2004 yılında 15 milyar dolar olan, 2005 yılında da 38 milyar dolara ulaşan sıcak parayı "yararsız sermaye' olarak görmektedir. Türk-İş; 35 yıldır tartışılan ancak bir sonuç alınamayan sıcak paradan vergi alınmasını talep etmektedir." der.

Salih ağa, "Türkiye ekonomisi için" (yani yerli hakim sınıflar ve onların rejimi için), "büyük riskler taşıyan sıcak para cinsinden yabancı sermayeye ve küresel tefecilere karşı" imiş ama "üretime yönelen, istihdam yaratan", yani yabancı sermayenin reel üretime yatırım yapan, yerli işçileri bu biçimde sömüren kesimlerine karşı değilmiş. Salih ağa gibi "milli çıkarlarımızın" yılmaz savunucuları için bir "kötü ve riskli", bir de "iyi ve yararlı" yabancı sermaye var. Onun ve temsil ettiği kurumun sorunu sermayenin varlığı ve işçiler üzerindeki egemenliği ve sömürüsü değil, "kötü ve riskli" yabancı sermaye ile. İşçiler ve onların örgütleri adına sendika ağası böyle sermaye ve sömürü savunuculuğu yapıyor. Demagojik olarak kullandığı "milli çıkarlar" açısından alınsa bile savunduğu tam bir tutarsızlık, emperyalizme bağımlılığın savunucusu bir tutum. Zira emperyalist-kapitalist dünyada her yabancı sermaye yatırım yapılan her ülkeyi bağımlı hale getirir, riskler taşır. Antiemperyalizm ilkesi temelinde yapılması gereken bir savunuya, emperyalizme her türden bağımlılığa bile Salih ağa gibi sendika bürokratları karşı çıkamıyorlar.

Irak konusuna da değinen Salih Kılıç, "Türk-İş, işgalci güçlerin Ortadoğu'yu terketmesini, Irak halkının bağımsızlığını kazanmasını ve kendi kaderini tayin etmesini istemektedir." diye talepte bulunuyor. Onun "Irak halkının bağımsızlığını kazanmasını ve kendi kaderini tayin etmesini" istemesindeki kaldıraç ise, ABD emperyalizminin Irak'taki doğrudan varlığı ile olası bir devletinin ortaya çıkma tehlikesidir. Bu yüzden en fazla bağımsızlığa ve kendi kaderini tayin etme hakkına sahip olması gereken Irak Kürtlerinin bu haklarına değinmeden Irak'ın bağımsızlığını ve kendi kaderini tayin etmesini bu yüzden öne sürmektedir.

Salih Kılıç AB konusunda da kısa bir tavır takınıyor ve şunu söylüyor: "Türk-İş ayrıca, AB sürecinde milli hassasiyetlerimizin, milli birlik ve beraberliğimizin korunması konusunda da dikkatli bir duyarlılığı ortaya koymaktadır. Türk-İş'in AB tercihi herşeye rağmen değildir."

Salih ağanın sözleri ile ifade edildiği gibi yine TÜRK-İŞ AB'yie girilerek emperyalizme bağımlılığın daha da pekişmesine ilkesel olarak karşı değildir. Karşı olduğu nokta, "milli hassasiyetlerimiz, milli birlik ve beraberliğimiz" diye adlandırdığı ve Türk olmayan ulus ve milliyetler için halklar hapishanesi olan statünün devamının tehlikeye girmemesidir.

Salih Kılıç, Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde imparatorluk sınırları içerisinde yaşayan Ermeni ulusunun varlığına karşı girişilen soykırım gerçeğinin üzerini örtmeye çalışmakla kalmıyor, daha da ileri giderek katledilen, soykırıma uğrayan Ermenileri alçakca bir biçimde sanık sandalyesine oturtmaya uğraşıyor.

"Birinci Dünya Savaşı'nın çetin şartlarında", diye devam eden Kılıç; "yaşananları 'soykırım' olarak nitelemek, Batının tarih boyunca çeşitli halklara yaptığı soykırımların üzerini örtme çabasından baş-

ka bir şey değildir. Bu olaylarda, Ermenilerin öldüğünden çok daha fazla Türk kökenli vatandaşlarımız hayatlarını kaybetmiş, köyler yakılmış, insanlar diri diri toplu mezarlara gömülmüştür." diye soykırım savunuculuğu yapıp Türk sermaye çevrelerinin en gerici, en şoven, en saldırgan kesimlerinin gerekçelerine sahip çıkıyor.

Türk-İş Genel Başkanı "hassas olduğu bir başka konu" olan "ülkemizin topraklarının ve kaynaklarının yabancılara satılması" konusunda, "Anayasa Mahkemesininin verdiği karar bizleri memnun etmiştir. Aynı duyarlılığın, medya kuruluşlarımızın yabancılara satışını öngören yasa konusunda da gösterilmesi gerekmektedir." (Tüm alıntılar Salih Kılıç'ın aynı konuşmasından) tavrını koyar. Salih ağanın yabancılara toprak ve kaynak satışı konusundaki "hassasiyeti", onun bir başka bağıntıda "üretime yönelen ve istihdam yaratan" yabancı sermaye şampiyonluğu ile birlikte alındığında ne tür bir demagoji yaptığı daha açık görülecektir. Sendika bürokratı, "yerli sermaye"nin bekçisi Salih Kılıç yerli sermayeye daha fazla avanta bıraktığına inandığı yabancı sermaye yatırımlarına karşı değilken, Türk hakim sınıflarına fazla avanta bırakmadığını düşündüğü ya da onların konumunu zayıflatacağına inandığı yabancı sermaye yatırımlarına karşı ise tavır takınmaktadır. Salih Kılıç gibi patron sendikacılarının "milli hassasiyeti" işte böyledir!

Bir çok sendikanın ve sendika ağasının sermaye savunuculuğu konusunda en iğrenç sosyalşoven pozisyonlara sahip çıktığı en aktüel sorun "bayrak sorunu" oldu. MGK'nın start vermesi ile başlayan bu şoven kampanyaya sendika ağaları sadakat ve saldıranlıkla katıldılar. Türk-İş, Hak-İş ve bunlara bağlı sendikalar "bayrak" konusunda açıkça yer alırken, aynı şekilde diğer işçi ve kamu çalışanları konfederasyonları da azdırılan şovenizme açıkça tavır almayarak katıldılar; olayları suskunlukla geçiştirme yoluna gittiler.

Tüm bunlar sendika ağaları tarafından sürekli olarak hep aynı maddi çıkarları ve hep aynı ideolojik gerekçelerle savunuluyor ve bu sömürü sistemi devam ettiği sürece de savunulacak.

Sermayenin, onun sendika ağası türünden bekçilerinin, her türden "milli çıkar", "vatanperver," "dini" demagojilerine karşı, sınıf bilinçli işçiler ve işçi sınıfının gerçek kurtuluşu için uğraşan mücadeleci sendikacılar, bunların karşısına işçi sınıfının her milliyetten, her ülkeden tümünün çıkarlarına yönelik işçi sınıfının sınıfsal dayanışmasını, proleter enternasyonalizmini çıkaracaktır.

Sorun işçiden en büyük kârı elde etmek, işçinin sendikal haklarını kullanmak söz konusu olduğunda "yerli", "milli" sermaye sınıfının ve onun siyasi sözcülerinin nasıl "yabancı" sermaye çevreleri ile birlikte işçilere karşı ortak bir düşman orduda birleştiğini sürekli olarak görüp yaşamaktadır. Sorun bu gerçek, pratik deneyimlerden doğru dersler çıkarmak, hakim sınıfların oyununa gelmemektir.

Mayıs 2005 ■

Sol içi şiddete hayır!

Geçtiğimiz aylarda Halklar ve Özgürlükler Cephesi ile DEHAP arasında Ankara ve İstanbul'da kimi semtlerde şiddete de başvurulan kimi olaylar yaşandı…

Ancak bu iki oluşum ve diğer sol örgütlerin katılımıyla yapılan görüşmeler sonucu sorun büyümeden çözüldü. 26 Ocak 2005 tarihli "Halklarımıza" başlıklı açıklama ile "sorunlar ne olursa olsun bunun çözümünün diyalogtan geçtiğine inanıldığı" belirtiliyor ve "solun kendi arasındaki sorunlarının çözümü kesinlikle şiddet olamaz" deniliyordu. Yine HÖC ve DEHAP oluşturulan komisyonun alacağı kararlara uyacağını taahhüt ettiklerini belirtiyorlardı. (Bkz. Ek - 1)

HÖC ve DEHAP arasındaki sorunun şiddet unsurunu dışlayarak sol örgütlerin oluşturduğu komisyon üzerinden tartışmalar sonucu çözülmüş olması sol içi ilişkilerde hiç de iyi bir geleneği bulunmayan sol hareket açısından şüphesiz olumlu bir adım. Ve bu olumlu adım sol örgütlerin oluşturduğu platformun seçtiği komisyonun kalıcılaştırılması, sözkonusu komisyonun çalışma ilkelerinin belirlenmesi çabası ile geliştirilmek isteniyor.

Dileğimiz bu adımların sürmesi…

EK- 1

Halklarımıza

Geçtiğimiz günlerde DEHAP ve HÖC arasında yaşanan olaylar istenmeyen noktalara gelmiştir.

Sorunlar ne olursa olsun bunun çözümünün diyalogtan geçtiğine inanmaktayız. Solun kendi arasındaki sorunların çözümü kesinlikle şiddet olamaz.

DEHAP ve HÖC arasında yaşanan olayları bir komisyon oluşturup tartışacağımızı, iddiaları araştıracağımızı ve bunları bir komisyon tarafından halkımıza açıklayacağımızı ilan ediyoruz.

Bu komisyonun alacağı kararlara DEHAP ve HÖC olarak uyacağımızı taahhüt ediyoruz.

Yaşanan bu tür olumsuzluklardan egemen güçlerin faydalanma çabalarına da izin vermeyeceğiz.

26 Ocak 2005

DEHAP – HÖC –
Proleter Devrimci Duruş – Alınteri –
SDP – EMEP – ÖDP –
Sosyalist Barikat – Devrimci Hareket –
Demokratik Haklar Platformu –
BDSP – Devrim Dergisi – Kaldıraç –
ESP – Partizan

(Indımedya İstanbul'dan alınmıştır.)

Biz Bolşevikler olarak 1980'li yıllardan bu yana sol içinde ortaya çıkan sorunların şiddete başvurmadan tartışmalarla çözülmesinden yana olduk; sol içi ilişkilerde şiddet kullanımının red ve mahkum edilmesi gerektiğini propaganda ettik; bu anlayışın sol içinde yerleşmesi için çalıştık. Bunun için sol içi şiddeti red ve mahkum etmeyi kalıcılaştırmak, sol örgütler arasında kalıcı-bağlayıcı bir belge oluşturmak amacıyla "Sol içi şiddeti red ve mahkum edelim" başlıklı 1981 tarihli bir belgeyi imzalamak amacıyla örgütlere sunmuş, tavır belirlemelerini istemiştik. (Bkz. Ek - 2) Bu çağrımıza sol örgütler –sözkonusu bu belge çeşitli kereler kendilerine sunulduğu halde– genel düzlemde, lafta söylenenleri doğru bulduklarını ifade etmelerine rağmen bu belgeyi imzalamaktan kaçınmışlardı.

Buna rağmen biz bu çabamızı ısrarla sürdürdük, sürdürüyoruz. HÖC ve DEHAP arasında yaşanan olay somutunda çeşitli örgütlerin bir araya gelerek bir platform ve bu platform içinde bir komisyon oluşturması bizim yıllardan beri sürdürdüğümüz çabamızla örtüşmektedir. Bu adımın kalıcılaştırılması en büyük dileğimizdir.

Bununla birlikte biz, sol içinde şiddeti red ve mahkum eden yeni bir geleneğin oluşturulmasının adımlarından birisi olarak sol içinde bugüne kadar şiddet uygulayanların geçmişe dönük özeleştiri vermelerinin örgütler arasında güvensizliklerin ortadan kaldırılmasına, dostluğun ve dayanışmanın güçlendirilmesine hizmet edeceğini vurgulamak istiyoruz. Umarız platform bu konuda da duyarlı bir tavır sergiler.

Atılan olumlu adımların bir belgeyle bağlayıcı hale getirilmesinin ve atılan adımların içselleştirilmesi ve kalıcılaştırılması ile tamamlanması gerektiğini düşünüyoruz.

• • •

Ancak bu dileklerimizin ne kadarının gerçekleşeceği konusunda şüphelerimiz vardır. Sol içinde şiddete hayır denildiği ve bu bağlamda kimi somut adımların atıldığı bir dönemde şiddet sol içinde sorunların çözümünde bir araç olarak kullanılmaya devam etmektedir.

HÖC ve DEHAP arasında yaşanan sorunların bir platform çerçevesi temelinde çözülmek istendiği döneme ya da hemen sonrasına denk düşen sol içindeki kimi çatışma haberleri bu alanda atılan adımları da sekteye uğratan, esasta eskinin olumsuz yaklaşımından bir bütün olarak kopmanın gerçekleşmediğini gösteren, sol içinde şiddetin red ve mahkum edilmesi konusunda edilen bir dizi genel lafa rağmen hâlâ grupçu zihniyetle bir diğerini şiddet yoluyla sindirmeye, etkisizleştirmeye veya kendi istediğini yapmaya zorlayan tavırlar... olarak gündeme geliyor.

Örneğin, son birkaç aylık süreçte;

— 1 Mayıs kutlamaları sırasında İzmir'de BAGEH ile TKP'liler arasında "kortejdeki sıralama yüzünden" oldu-

EK-2

Sol içi şiddeti red ve mahkum edelim!

*1– Bütün devrimci gruplar, **devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin** barışçı yöntemlerle, **şiddet kullanılmadan** çözülmesini ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.*

*2– Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, **devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşıdevrime hizmet ettiğini** ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.*

*3– Bütün devrimci gruplar, bu sorunu **"ilkesel bir sorun olarak görmeyen" gruplara karşı ortak tavır** almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.*

4– Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

*5– Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında; bizzat **saldırı sırasında** saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. **Saldıranlar, saldırı içinde karşıdevrimci konumdadırlar.** Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde **karşı saldırı** ile cevap verilmesi red edilmelidir.*

6– Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için; saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan provokatör", "MİT'le işbirliği", "ajan provokatör örgüt", "karşıdevrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe ola-

ğu belirtilen ve birbirlerini yaralamaya kadar varan çatışma yaşandı.

— TKP ile BAGEH yanlıları arasındaki çatışmalar diğer alanlarda da sürdürüldü. Örneğin Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde her iki örgüt yanlısı öğrenciler birbirlerine şiddet uyguladılar. Yine benzer bir durum iki Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde yaşanmıştır.

— Güney Almanya'da DİDF yanlıları kendilerine TDKP taraftarı diyenlere saldırdı...

— İsviçre'de Kongre Gel taraftarları ile TKP/ML taraftarları arasında çatışma ve sürtüşme yaşandı.

Bu örnekler kendilerini sol, yurtsever, sosyalist, komünist sıfatını yakıştıran örgütler arasında yaşanmaktadır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi söylemde "sol içinde şiddete karşı olduğunu söyleyenler" iş pratiğe geldiğinde, ya da kendi içinden çıkıp başka oluşuma yönelenleri şiddet yoluyla "hizaya getirme" pratiğinin değişmediğini göstermektedir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de solun bu hastalığını aşması konusunda –en azından bir somut gelişme bağıntısında– olumlu tavır takınması ve sorunu tartış-

rak gösterilmektedir. Bu tavır red edilmelidir.

İlke olarak, ***ispatlanmayan iddialar*** *red edilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler,* ***iftiracı ve gayri ciddi*** *olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.*

7– Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşıdevrimci", "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli ***karşıdevrimci eylemler*** *yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de karşıdevrimci nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur. Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşıdevrimci" olduğunu söylemek için, o kişinin veya örgütün,* ***hakim sınıflarla birleştiğini****; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini* ***ispatlamak*** *gerekir.*

8– Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşıdevrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9– Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol en geniş devrimci kamuoyu içinde teşhir ve tecrit olmalıdır.

10– Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamuoyu önünde –en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren– açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

(Bolşevik Partizan 14/4, Kasım 1981, sayfa 11-12)

ma ve şiddetten uzak yöntemlerle çözmeye çalışmasını olumlu bulurken, bu hastalıktan bir bütün olarak köklü bir kopuşun en azından kısa vadede gerçekleşmeyeceğini görüyoruz. Bu durum ama bizim bu konuda doğru görüş ve önerilerimizin daha fazla propaganda edilmesinin engeli değil. Biz bolşeviklerin sol içinde şiddeti red ve mahkum etme görevini sol içinde şiddetin "ikna" yöntemi olarak çıkmasına kadar sürdürme görevi vardır.

Bir kez daha sol içi şiddete son vermenin, atılan olumlu adımların kalıcılaştırılmasına dönük adımların önemini vurguluyor, bu konuda üzerimize düşen sorumluluğa uygun olarak atılan adımları destekleyeceğimizi belirtiyor, sol içinde şiddeti red ve mahkum eden yeni bir geleneğin oluşturulmasına katkı sunacağımızı belirtiyoruz. Ve son olarak sol içinde şiddeti red ve mahkum etmekten yana olan tüm sol örgüt ve partileri bir kez daha yıllardan beridir savunduğumuz "Sol içi şiddeti red ve mahkum edelim" başlıklı belgeyi imzalamaya, pratikte de buna uygun davranmaya çağırıyoruz.

Mayıs 2005 ■

Devrim mücadelesi bir sıra neferini daha kaybetti...

MUSTAFA YOLDAŞIN ANISINI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

Mustafa yoldaş uzun süreden beri rahatsızdı. Kanser denilen illet onu aramızdan çekip aldı. Acımız ve üzüntümüz büyük.

Mustafa yoldaş 1955 yılında Yozgat'ta dünyaya geldi. İlkokul, ortaokul ve liseyi Yozgat'ta okudu. Lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. Liseyi bitirdikten sonra, 1976 yılında Fransa'ya geldi. Okula başladıysa da devam etmedi; işçi olarak çalışmaya başladı.

Mustafa yoldaş Fransa'ya gelişinin ertesinde, o dönem Nantes'ta oluşturulan öğrenci birliğinde çalışmalarına başladı. Aynı dönemde TKP/ML'nin bir sempatizanı olarak da çalışıyordu. 1981'e kadar böyle çalıştı. 1981'de gerçekleşen TKP/ML-TKP/ML(B) ayrılığında Bolşeviklerden yana tavır takındı. 1987 yılına kadar da bu saflarda çalıştı. 1987'de gerçekleşen TKP/ML(B) - Mücadele Bayrağı ayrılığı ertesinde iki kesimle de hareket etmedi. 1997'ye kadar ki süreçte genel anlamda devrim cephesinde yer

aldı ve hemen hemen bütün örgütlere karşı aynı mesafede durdu.

1997 sonrasında yeniden Bolşevik Parti saflarında çalışmaya başladı. Bu çalışma 2002 yılının sonlarına kadar aktif bir biçimde sürdü. 2003 yılından itibaren de, başgösteren hastalığı nedeniyle kendisinden sağlığıyla ilgilenmesi ve çalışmalarda aktif görevler almaması istendi. Aramızdan ayrıldığı ana kadar Bolşevik Parti'nin bir taraftarıydı.

Mustafa yoldaş tüm yaşamı boyunca iyiden, güzelden yana tavır takındı. Hiç kimseye haksızlık yapmadı. Alçakgönüllüydü. Yardımseverdi. Nantes'ta yaşayan bir çok insana, hatta başka şehirlerde yaşayan çok sayıda insana bir çok konuda, herhangi bir karşılık beklemeksizin, isteyerek, severek yardımcı oldu.

Mustafa yoldaş çok sade yaşayan birisiydi. Bir çok güzelliği içinde taşıyan, özverili, dayanışmacı, sevilen bir yoldaşımızdı. Ancak ne yazık ki sağlığına gereken özeni göstermedi. Ölümünden kısa bir süre önce, dostları hastanede kendisini ziyarete gittiğinde; "Bu kadar sevildiğimi bilseydim, sağlığıma daha fazla dikkat ederdim" diyordu.

Kendi hataları konusunda da açıktı. Yanlış yaptığına tereddütsüz yanlış diyenlerden biriydi. Belki de sağlığına gereken önem vermemesi, sağlığıyla ilgilenme konusunda geç kalması onun yaşamındaki en büyük hatasıydı.

Mustafa yoldaş gerçek anlamda bir enternasyonalistti. Köken olarak hangi ulustan, hangi renkten, hangi dinden ya da mezhepten olunduğu O'nun için hiç mi hiç önemli değildi. Yaşamı boyunca ezilenden, horlanandan yana tavır takındı. Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkından yana ve tüm ulusal azınlıkların tam hak eşitliği temelinde yaşamasından yana tavır takındı. Bu nedenle de çok haklı bir saygınlık kazanmıştı.

Mustafa yoldaş güçlüydü... Hastahanede kendisini ziyarete gelenlere moral veriyor, güçlülüğüyle herkese moral dağıtıyordu. Ailesini ve tüm tanıdıklarını o teselli ediyordu.

Onun ölümünden önce iki ideali vardı. Çok güzel ve özel bir izin yapmak ve Dersim'i görmek. Birincisini iki kez ailece yaptığı izinlerle 2003 ve 2004 yıllarında gerçekleştirdi. Ancak ikincisini gerçekleştiremeden 5 Mart 2005 tarihinde aramızdan ayrıldı.

Mustafa yoldaş aramızdan ayrıldı. Ama onun mücadeleci yanı, sevecen yanı, insan sevgisiyle dolu olan yanı, hep bizimle birlikte yaşayacaktır. Bu güzel insanı anmak, onu sahiplenmek sadece bizim değil, tüm insanlığın görevidir. Çünkü o, tüm insanlığın kurtuluşu için çalışan, çabalayan biriydi.

Onun anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Mustafa yoldaşın anısını mücadelemizde yaşatacağız.

Bolşevik Parti – Yurtdışı
Mart 2005 ■